

U.1977.183V

V. L. D. 29. november 1976 i anke 7-955/1976

(Juul-Olsen, Funch Jensen, Smedegaard Andersen (kst.)).

Caravell. Anders Brøndum A/S, Løgstrup (adv. Runa Nielsen, Viborg)
mod

Viborg kommune (lrs. Gravesen, Viborg).

Erstatning uden for kontraktforhold 111.4 Erstatning uden for kontraktforhold 142.2 Erstatning uden for kontraktforhold 7.3 Miljøret 1.3

Fabriksejer erstatningspligtig for bekæmpelse af forurening på egen grund efter reglerne om negotiorum gestio og for øvrige skader efter culpereglen.

Ved et uheld, hvortil årsagen ikke nærmere kunne klarlægges, blev den elektriske pumpe på en ved A's fabrik anbragt olietank sat igang med den følge, at olie strømmede ud og trængte ned i jorden samt ud i en å. Uheldet blev opdaget en søndag af en nabo til fabrikken, på hvis foranledning det kommunale brandvæsen blev tilkaldt og foretog foranstaltninger til bekæmpelse af den skete forurening såvel på som uden for A's ejendom. Udgifterne hertil, godt 9.000 kr., krævede kommunen betalt af A. Udgifterne fandtes ikke at kunne pålægges A med hjemmel i olietankbekendtgørelsens § 15. Derimod fandtes A efter reglerne om uanmodet forretningsførelse [1] pligtig at betale den del af udgifterne, der vedrørte foranstaltninger foretaget på A's ejendom, og med henvisning til manglende kontrol m.v. - efter almindelige erstatningsregler de øvrige udgifter. [2]

Viborg civilrets dom 10. marts 1976.

Søndag den 1. april 1973 eller noget før skete på sagsøgtes (selskabs)ejendom i Løgstrup et uheld, hvorved der fra en olietank strømmede olie ud og trængte i jorden, hvorfra noget olie løb videre ud i Fiskbæk a.

Brandvæsenet m. v. blev tilkaldt, og der foretoges udgravninger og blev anbragt spærringer.

Disse foranstaltninger kostede kommunen (Viborg) i alt 9.225,83 kr. som man påstår sagsøgte Caravell dømt til at betale med 5% p. a. i rente fra stævningens dato den 19.8.1975, til betaling sker.

Sagsøgte har påstået frifindelse, da skaden er hændelig.

Der har været optaget politirapport, men ikke rejst tiltale.

Af brandinspektøren i Viborg er udarbejdet en detaljeret rapport over, hvad der skete.

Brandinspektør Kløve, Viborg, har som vidne forklaret, at man fra 1964 kom i gang vedrørende midler til at bekæmpe olieforurening, og Viborg Kommune er én af de byer, der råder over særlig materiel, herunder adskillige specialvogne. Der er i de senere år ca. 125 skader pr. år, og langt den største part af skaderne er uden videre blevet betalt efter påkrav, idet der ofte har været et forsikringssselskab bag ved.

Når udgiften i nærværende sag er særlig stor, skyldes det, at kommunen har betalt staten for 2.900 l opsnagningsmiddel med ialt 4.060 kr. Dette middel blev rekvireret hos CF-kolonnen i Herning.

Mange skader skyldes overfyldning af tankvogne eller brud på eksisterende anlæg, endvidere er der en del skader, der sTammer fra færdselsuheld.

Endelig er der en blandet gruppe på måske 20% af de samlede skader.

Vidnet tør ikke afvise, at måske et eller andet forsikringssselskab har nægtet at betale, og at så regningsmodtageren selv har betalt.

Vidnet vedkender sig den fremlagte rapport, der bygger på hans diktat på stedet og er nedskrevet i hånden på brandstationen og senere maskinskrevet.

Vidnet kom til stede på uheldsstedet søndag den 1. april 1973 lidt over kl. 13, og umiddelbart efter kom der en person, som vidnet opfattede som bogholder på fabrikken og hvis navn var Høeg. Vidnet gjorde det klart for den pågældende, at man måtte fjerne olien, men vidnet kan ikke huske, om vidnet sagde, at det skulle fabrikken betale, men i hvert fald var Høeg enig i, at arbejdet måtte igang, men han gjorde en bemærkning om, at der gerne skulle bruges lokal arbejdskraft.

Vidnet spurgte iøvrigt efter direktør Brøndum, der mentes at være i sit sommerhus.

Vidnet tilkaldte herefter de lokale entreprenører, som Viborg Kommune ellers ikke plejede at anvende.

Vidnet bemærker, at ved den østlige gavlf af en hal stod en olietank med en iøvrigt ulovlig plasticslange med lukkeventil, der viste sig at være utæt. På selve tanken var der på nogle jernstivere monteret et elektrisk pumpeaggregat, der med et kabel var forbundet til en kontakt på bygningens mur. Denne kontakt sad i mandshøjde.

Vidnet mindes ikke at have set nogen stige, men det blev på stedet nævnt, at en væltet stige i sit fald havde ramt kontakten og derved slået den til. Selve tanken stod på et grusareal, der skrånede mod syd ned mod et lavere liggende areal, hvor der var to kloakriste, disse riste fungerede som afvandingsriste for fabrikkenes parkeringsplads, der også var grusbeltet.

Man kunne tydeligt se, dels at olien var løbet langs med gavlmuren, dels at den i et par striber var søgt ned imod ristene, og samtidig var der sivet olie ned i jorden. Man kunne tydeligt se en rand på soklen, hvortil olien var nået op, formentlig var olien ligefrem suget op i soklen.

Det var nødvendigt at grave 3-4 m ned for at fjerne den oliemættede jord, der blev fjernet ialt 25 lastbillæs jord.

Der var trængt olie ud i åen, men det lykkedes at stoppe oliens videre udløb i Hjarbæk fjord, og dermed redde fuglereservater, som var truet.

Vidnet tilføjer, at tankens placering skulle have været godkendt af Bygningsmyndighederne. Det er ikke påbudt at have anbragt den lukkeventil, som faktisk var til stede. Vidnet kan ikke med sikkerhed sige, hvornår skaderne måtte være indtruffet, men den omstændighed at olien gennem en bæk og åen nåede helt ud til dennes udmundning tyder på, at skaderne ikke var helt nye.

Som vidne har direktør Anders Brøndum, Caravell, forklaret:

Vidnet kom først til stede kl. ca. 15.15 om søndagen, men traf først brandinspektør Kløve mandag formiddag på sit kontor.

Vidnet har på intet tidspunkt blandet sig i afværgeforanstaltningen, og har heller ikke lovet at betale dem.

Vidnet har set den omtalte stige i knækket tilstand, vidnet vil ikke afvise, at kontakten med vilje kan være tændt af en uvedkommende person som en slags hærværk, der er fri adgang til fabrikkenes areal, og der var forøvrigt Borgerfest i weekenden.

Vidnet har lørdag formiddag været på sit kontor, men det ligger ca. 80 m fra uheldsstedet. Vidnet mærkede nok olielugt, men sådan lugt har tidligere været til stede, og vidnet hæftede sig ikke nærmere derved.

Vidnet mener, at olielugten mulig sTammer fra kloaken.

Vidnet mener, at det var daværende olieselskab 4-K, der i sin tid satte olietanken op, men vidnet husker ikke om hans selskab har nogen skriftlig kontrakt med 4-K, og vidnet kan ikke udtale sig om vedligeholdelsen af tanken.

Vidnet forklarer videre, at tanken med olie blev brugt dels til påfyldning af fabrikkenes egne lastvogne, men at tanken også var forbundet med fabriksbygningen til brug for et varmeanlæg.

Påfyldning af en lastvogn skete således, at først skulle kontakten slås til, og dernæst skal der trykkes manuelt på lukkeventilen, for at olien kan strømme ud.

Vidnet gentager, at der var fri adgang til arealet omkring tanken.

Vidnet vidste ikke, at reguleringsventilen var defekt, og vidnet har ikke haft kendskab til tidligere uheld.

Foreholdt rapporten erklærer vidnet, at han ikke i dag kan huske, at han har eftersat noget oliefyr, og vidnet husker heller ikke, at han skulle have set efter eventuel oliespild.

Vidnet husker, at han så stigen, og at den havde et frisk brud. Stigen har antagelig været lagt til side, da vidnet så den.

Vedrørende møde mandag den 2. april 1973 kl. 14.15 erklærer vidnet, at det er rigtig nok, at han skulle påfylde nyt sand og jord.

Vidnet mener ikke, at have talt med eksportchef Høeg eller andre af vidnets folk vedrørende de nærmere foranstaltninger til fjernelse af olien.

Vidnet husker, at der på det pågældende tidspunkt var en havnestrejke i England, og man brugte vognmænd til at transportere varer over Frankrig, og man brugte »ukurante« vognmænd, som man ellers ikke havde forbindelse med.

Vidnet ved, at der afgik en sending fryserne på

185

en trailer fredag eftermiddag, og man har også forsøgt at efterspore pågældende vognmand, men forgæves.

Under denne vidneforklaring har det sagsøgte selskabs advokat erkendt, at selskabet har vedligeholdelsespligt vedrørende tanken.

Som vidne har mekaniker Regnar Mikkelsen, Løgstrup, forklaret:

Vidnet er nabo til fabrikken og er mekaniker.

Vidnet hørte støj fra en motor søndag formiddag og ville undersøge, hvorfra denne støj kom. Da han opdagede det, slog han kontakten fra, men på det tidspunkt løb der ikke mere olie ud, men vidnet kunne se at der tidligere var løbet olie ned af en skrænt.

Vidnet så desuden en stige, der lå på jorden langs med muren, og det slog vidnet som en tanke, at denne stige kunne være væltet og derved have ramt kontakten der stikker ud som en tap, det havde været blæsevejr natten mellem lørdag og søndag.

Vidnet har ikke set noget brud på stigen. Vidnet mener ikke, at der kunne komme olielugt fra vidnets egen stander.

Vidnet har godt set eksportchef Høeg på stedet søndag eftermiddag, men havde ikke nogen kontakt med ham.

Som vidne har eksportchef hos sagsøgte, Høeg, forklaret:

Vidnet er og var eksportchef i sagsøgtes firma.

Vidnet kom til stede søndag eftermiddag mellem kl. 13 og 13.30 og talte med en uniformeret brandmand, meget muligt brandinspektør Kløve, der spurgte efter direktør Brøndum, men vidnet har ikke nogen erindring om, at vidnet og vedkommende brandmand talte om fjernelsen af olien, vidnet mener, man var igang dermed, og vidnet har i hvert fald ikke sagt noget om lokale vognmænd, hvilket lå udenfor vidnets kompetence.

Vidnet mener ikke, at der var nogen bogholder til stede, men nok en tømrer ved navn Anker Nielsen.

Vidnet har nok hørt teorien om den skotske chauffør, men har ikke nogen nærmere kendskab hertil.

Det bemærkes, at man forgæves har eftersøgt den omtalte skotske chauffør.

Bilinspektøren i Viborg har den 10.4.1973 udtalt:

»- - -

har jeg undersøgt en ca. 30 mm Ø x 5 m plasticslange med en forskruining i den ene ende og med manuel reguleringshane i den anden ende.

Denne reguleringshane, der er af samme art som anvendes ved benzintanke, og som var mærket ZV18V, blev frigjort fra den nævnte plasticslange, adskilt og undersøgt, hvorved det konstateredes, at et nylonsæde var defekt, slidt og utæt, således at almindeligt vand let kunne løbe igennem den lukkede hane uden at være underkastet tryk.

Hvis man derfor pumper dieselolie under tryk ind i plasticslangen vil en betydelig mængde løbe gennem den lukkede, men defekte og utætte reguleringshane.

- - -«

Miljøministeriet, Miljøstyrelsen har den 12. 12. 1974 udtalt:

»- - -

har De som advokat for Viborg Kommune anmodet miljøstyrelsen om en udtalelse om, hvem der er forpligtet til at afholde udgifterne til de foranstaltninger, som måtte være nødvendige for at fjerne olieforurening i forbindelse med uheld med oplag m. v. af mineralolieprodukter.

Baggrunden for Deres henvendelse er et uheld, der fandt sted i april måned 1973 på en virksomhed i Viborg, og som bestod i, at en del fyringsolie blev pumpet ud på de omkring virksomheden liggende arealer. Der er ikke klarhed over, hvorvidt uheldet skyldes fejl hos en på virksomheden ansat medarbejder eller en udefra kommende vognmand, der havde ærinde til virksomheden. Viborg kommune har foreløbig afholdt udgifterne til de foranstaltninger, som var nødvendige til fjernelse af olieforureningen.

I denne anledning skal man meddele, at det rejste spørgsmål henhører under domstolene.

Miljøstyrelsen skal på den givne foranledning bemærke, at bestemmelser om beskyttelse mod forurening af grundvandet på tidspunktet for uheldet var indeholdt i lov nr. 169 af 18. april 1969 om vandforsyning, jfr. især lovens § 39, og i indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 67 af 26. februar 1970 om kontrol med oplag af olie m. v. (olietanksbekendtgørelsen). Bestemmelserne i vandforsyningslovens § 39 er med virkning fra 1. oktober 1974 overført til § 11 i miljøbeskyttelsesloven (lov nr. 372 af 13. juni 1973), og olietanksbekendtgørelsens bestemmelser er videreført med miljøministeriets bekendtgørelse nr. 171 af 29. marts 1974. Til Deres orientering vedlægges eksemplarer af de nævnte love og bekendtgørelser.

Efter § 39 i vandforsyningsloven må grundvandet ikke forurenes eller udsættes for forurening med giftige stoffer eller stoffer, som ikke eller kun langsomt nedbrydes i undergrunden. En virksomhed er derfor forpligtet til at træffe de foranstaltninger, som måtte være nødvendige for at undgå, at grundvandet forurenes eller udsættes for forurening, og at afholde de udgifter, der er forbundet hermed.

Dette princip har bl. a. fundet udtryk i § 15, stk. 5, i olietanksbekendtgørelsen, hvori det er

186

fastsat, at udgifterne til foretagelse af foranstaltninger, som er pålagt i medfør af bekendtgørelsens § 15, stk. 3-4, afholdes af den, til hvem pålægget er meddelt.

Hvis en afgørelse efter bekendtgørelsens § 15, stk. 3-4, ikke efterkommes straks eller inden udløbet af den herfor fastsatte frist, kunne sundhedskommissionen efter reglerne i vandforsyningslovens § 3, stk. 2, lade de pågældende foranstaltninger udføre for vedkommendes regning, jfr. bekendtgørelsens § 15, stk. 6.

Sundhedskommissionen kunne herefter søge udgifterne ved de pågældende foranstaltninger dækket ved udpantning efter § 1 i lov nr. 36 af 29. marts 1873 om udpantning og om udlæg uden grundlag af dom eller forlig.

På baggrund af karakteren af de regler, der indeholdes i kapitel III i olietanksbekendtgørelsen, jfr. vandforsyningslovens § 39, er miljøstyrelsen af den opfattelse, at påbud efter bekendtgørelsens § 15, stk. 4, 2. pkt., uanset om tredjemand er den direkte årsag til den skete forurening - kan meddeles til ejeren eller brugeren af det anlæg, hvorfra olieforureningen hidrører, og at sundhedskommissionen, såfremt et sådant påbud ikke blev efterkommet, kunne lade de pågældende foranstaltninger udføre for ejerens respektive brugerens regning.

Den i olietanksbekendtgørelsen fastlagte procedure har ifølge det oplyste ikke været fulgt i det foreliggende tilfælde, da der ikke forud

for foranstalningernes foretagelse er meddelt et pålæg som beskrevet i § 15, stk. 4, og miljøstyrelsen er derfor af den opfattelse, at de af kommunen afholdte udgifter til fjernelse af olien ikke kan inddrives uden forudgående dom.

Man skal hertil bemærke, at sundhedskommissionen efter reglerne i olietanksbekendtgørelsens § 15, stk. 1, havde en almindelig adgang til at træffe de til forebyggelse eller fjernelse af olieforurening nødvendige foranstaltninger. Af forarbejderne til olietanksbekendtgørelsen (Betænkning nr. 545: Olietanke og beskyttelse af grundvandet, København 1969) fremgår af bemærkningerne til § 15: »Spørgsmålet om, hvorvidt sundhedskommissionen kan få sine udgifter ved de af kommissionen foretagne foranstaltninger dækket, må afgøres af domstolene ud fra almindelige erstatningsregler, hvorved bemærkes, at udvalget ved bekendtgørelsens udformning helt har afstået fra at foreslå regler om det civile retlige erstatningsansvar. Bekendtgørelsens principper må imidlertid antages at få stor betydning for spørgsmålet om, hvorvidt ansvar bør pålægges«. Af bemærkningerne til § 15 fremgår endvidere, at bestemmelsen især er tænkt anvendt i situationer, hvor det ikke umiddelbart kan oplyses, hvem der har forårsaget forureningen, og situationer, hvor eksempelvis transportmateriel forulykker og forårsager forurening på tilfældige ejendomme. Bekendtgørelsens regler udelukker dog ikke, at sundhedskommissionen undlader at meddele påbud efter § 15, stk. 4, selv om man har kendskab til, hvem der har forårsaget forureningen, og i stedet handler umiddelbart i henhold til reglerne i § 15, stk. 1. Som ovenfor nævnt vil konsekvensen heraf dog være, at spørgsmålet om et eventuelt erstatningsansvar må afgøres af domstolene.

Miljøstyrelsen har ikke kendskab til domstolsafgørelser, hvor der i tilfælde som det foreliggende er statueret erstatningsansvar, ligesom man ikke er bekendt med, i hvilket omfang kommunerne selv har måttet bære udgifterne til foretagelsen af foranstaltninger af den omhandlede art.

For så vidt angår erstatningsansvar for olieforurening, der er forårsaget af en gennemtæret olietank, kan man henlede opmærksomheden på dommen i U.1969.923 Ø. L. D.

- - - «

Ifølge oplysninger fra Meteorologisk Institut var der den 1.4.1973 kl. 8 vindstyrke 7.

Den daværende Sundhedskommission i Viborg har i 1971 givet brandvæsenet beføjelse til at træffe de nødvendige foranstaltninger imod olieforurening.

Sagsøgers advokat har anført, at det stemmer med olietankbekendtgørelsen 1970 § 15 at lade sagsøgte bære ansvaret. Havde der været tid nok, ville brandinspektøren have givet Caravell påbud om at fjerne olie og jord, lave flydespærring i åen og så videre. Nu måtte noget sådan udføres straks, og efter nødretlige grundsætninger er de sagsøgte også nærmest til at betale afværgeforanstaltninger.

Iøvrigt burde direktør Brøndum om lørdagen have foretaget nærmere undersøgelser på grund af olielugt.

Sagsøgtes advokat har anført at skaden er hændelig.

Den citerede § 15 forudsætter et pålæg, der ikke er givet.

Der er ikke tale om noget culpa-ansvar, og hvis den faldende stige er årsagen, er følgen upåregnelig.

Det bestrides, at direktør Brøndum har handlet uforsvarligt.

Politiet har ikke rejst tiltale.

Retten skal udtale:

Ved det foran oplyste er der tilvejebragt en ret stor sandsynlighed for, at den væltede stige er årsag til uheldet, om end vippekontakten kan være aktiveret på anden måde.

I begge tilfælde findes det stemmende med - - -.

Dette princip har bl. a. fundet udtryk i § 15, stk. 5, i olietanksbekendtgørelsen, hvori det er grundsætningen i oliebekendtgørelsen § 15, at ejeren af tanken, Caravell, bør være ansvarlig for skaden, uanset at et egentlig pålæg ikke har kunnet gives.

Retten har i nærværende sag tillige lagt vægt på, at tanken er anbragt uden tilladelse af bygningsmyndigheden og med let adgang for uvedkommende til at sætte vippekontakten i gang, ligesom lukkeventilen var defekt.

Efter det foreliggende findes sagsøgte herefter ansvarlig for udgifterne til de nødvendige afværgeforanstaltninger, hvis hensigtsmæssighed er ubestridt, hvilket også gælder selve størrelsen af beløbet og den krævede rente - - -.

Det pålagdes sagsøgte at betale 2.700 kr. i sagsomkostninger til sagsøgeren.

Vestre Landsrets dom.

For landsretten har appellanten, Caravell. Anders Brøndum A/S, Løgstrup, gentaget sin i første instans nedlagte påstand om frifindelse, medens indstævnte, Viborg kommune, har påstået dommen stadfæstet.

Det fremgår af sagens oplysninger, at den i dommen nævnte automekaniker Regner Mikkelsen den 1. april 1973 om formiddagen havde bemærket, at olietankens pumpe var i gang, og at han derefter underrettede vejmand Jens Lynggård Christensen, Løgstrup, som kl. 13.10 anmeldte det passerede til brandstationen i Viborg. Brandvæsenet indfandt sig på virksomheden kl. 13.17, og det fremgår af brandvæsenets rapport, at forureningen ved ankomsten var ca. 200 m² på gårdspladsen. Af rapporten fremgår det endvidere, at arealet omkring to rendestensbrønde var blevet forurennet, fordi terrænet var faldende. Rensning af brøndene blev omgående iværksat ved udlægning omkring og i brøndene, hvor der stadig lå en oliesø. Vejmanden meddelte, at der kunne konstateres svage oliespor i kommunens rensningsanlæg, og det måtte herefter formodes, at hovedparten af forureningen havde fundet sted på virksomhedens jorder.

For landsretten er der påny afgivet vidneforklaring af brandinspektør Kløve, der bl. a. har forklaret, at der blev opgravet og borttransporteret ca. 25 læs jord, fortrinsvis i nærheden af virksomhedens gavl, hvor olietanken havde været placeret. På et tidspunkt, da der endnu var lidt olie tilbage i jorden, men hvor den akutte fare var overstået, indstillede brandvæsenet arbejdet, fordi man frygtede, at gavlen ville skride ud, hvis man gravede videre. Det blev derfor aftalt med direktør Brøndum, at den resterende del af arbejdet skulle udføres af virksomhedens sædvanlige entreprenør og for virksomhedens regning.

Landsretten skal bemærke:

De foranstaltninger, som indstævnte har foretaget på appellants ejendom, kan efter de foreliggende oplysninger ikke anses iværksat med hjemmel i olietankbekendtgørelsens § 15, stk. 6, og udgifterne kan herefter ikke pålægges appellanten i medfør af bekendtgørelsens § 15, stk. 5. Da der imidlertid har været behov for øjeblikkelig indgriben, herunder fornøden ekspertise til fastlæggelse af omfanget af de nødvendige foranstaltninger til afværgelse af yderligere skader, og da appellants egen ledelse har været forhindret i at træffe nærmere bestemmelser herom, findes de iværksatte foranstaltninger med rette at være bragt til udførelse af indstævnte efter almindelige regler om uanmodet forretningsførelse, hvorfor appellanten i overensstemmelse med disse regler er pligtig at godtgøre indstævnte denne del af de afholdte udgifter.

De foranstaltninger, som er foretaget af indstævnte uden for appellants ejendom i medfør af olietankbekendtgørelsens § 15, stk. 1, findes iværksat på indstævntes egne vegne, og der findes ikke i den nævnte bekendtgørelse regler, hvorefter udgifterne til sådanne foranstaltninger umiddelbart kan pålægges appellanten. Efter bevisførelsen må det imidlertid lægges til grund, at direktør Brøndum allerede om

lørdagen havde bemærket en påfaldende olielugt, men havde forladt virksomheden uden at undersøge dette forhold nærmere. Det må endvidere lægges til grund, at reguleringsshanen, som efter det oplyste kunne have afværget olieudtømmningen, var defekt, hvilket må henføres til manglende kontrol og vedligeholdelse. Den omstændighed, at en sådan reguleringsshane ikke er påbudt til et anlæg som det omhandlede, findes at være uden betydning, når henses til tankens ikke godkendte placering i nærheden af to rendestensbrønde og den udvendige placering af oliepumpens vippekontakt, hvilke forhold måtte gøre nødvendigheden af en virksom dobbeltsikring nærliggende. Under disse omstændigheder findes appellanten i hvert fald efter almindelige erstatningsregler at være ansvarlig for de omkostninger, som er påført indstævnte til afværgelse af skade uden for appellants ejendom. Dommen vil herefter, idet det er ubestridt, at de trufne foranstaltninger i det hele har været hensigtsmæssige, være at stadfæste - - -

Sagens omkostninger for landsretten betaler appellanten - - til indstævnte - - - med 2.400 kr.

1. Jfr. Ussing: Enkelte kontrakter (2. udg.) s. 419 ff., A. Vinding Kruse: Restitutioner (1950) s. 136 f.
2. Jfr. U.1969.923, A. Vinding Kruse: Erstatningsretten (3. udg.) s. 297 ff., Stig Jørgensen i U1970B.192 ff., K Skovgaard-Sørensen i U1971B.36 ff.